

Књига пророка Данила — број четрдесет четири

Откривање изгубљених темеља: пророчке истине Вилијама Милера и последњи дани адвентизма

Jeff Pippenger
2024-01-08

Темељне истине Вилијама Милера биле су затрпане током четири генерације адвентизма. Обнова тих темељних истина изложена је у његовом другом сну, и у Библији и Духу пророштва више пута је препозната као дело које Божји народ последњих дана треба да изврши. Милеров сан показује да ће, када човек са четком очисти и обнови драгуље, они сијати десет пута јаче од сунца.

Mileroov okvir zasnivao se na prepoznavanju dveju opustošujućih sila pagанизма, a potom i papstva, a svedočanstvo apostola Pavla u drugom poglavlju Poslanice Solunjanima pružilo je Mileru uporište za njegov okvir. Tu Pavle ukazuje na to da je paganski Rim zadržavao papstvo da ne uzdigne na vlast, sve dok paganski Rim nije bio uklonjen. U 2. Solunjanima Pavle je takođe pružio uporište za okvir knjige Future for America, kada je pokazao da je „čovек greha“ u том poglavlju такође представљен као цар који се узвишује, u jedanaestom poglavlju Danila, u trideset šestom stihu.

Од суштинске је важности увидети да је пораст знања у покрету и првог и трећег анђела био непосредно повезан са Павловим сведошанством у другом поглављу Посланице Солунјанима. У време свршетка, 1798. године, а такође и 1989. године, књига пророка Данила била је отпечаћена, чиме је отпочео тростепени процес испитивања. Процес испитивања увек производи две класе поштовалаца у историји у којој је књига пророка Данила отпечаћена. Од суштинске је важности сагледати Павлове списе у вези са порастом знања у време свршетка, јер управо у том поглављу Павле упозорава да ће они који не приме „љубав истине“ примити од Бога силу заблуде. Сила заблуде је оно што долази на безбожнике у дванаестом поглављу књиге пророка Данила, који одбацују пораст знања. У обе историје, сила заблуде се најнепосредније односи на адвентизам.

„Онај који види испод површине, који чита срца свих људи, каже о онима који су имали велику светлост: ‘Не пате и не ужасавају се због свог моралног и духовног стања.’ Да, изабрали су своје сопствене путеве, и душа им ужива у њиховим гадостима. И ја ћу изабрати њихове заблуде, и навешћу на њих страхоте њихове; јер кад сам звао, нико се није одазивао; кад сам говорио, нису слушали; него су чинили зло пред Мојијем очима, и изабрали оно што Ми није било по вољи.’ ‘И зато ће им Бог послати силу преваре, да верују лажи,’ јер ‘не примише љубав истине, да би се спасли,’ ‘него су уживали у неправди.’ Исаија 66:3, 4; 2. Солунјанима 2:11, 10, 12.

„Небески Учитель упитао је: ‘Каква би јача обмана могла завести ум од привида да градите на правом темељу и да Бог прихвата ваша дела, док у стварности многе ствари чините по световној политици и грешите против Јехове? О, то је велика превара, очаравајућа обмана, која овладава умовима када људи који су некада познавали истину, побркају облик побожности с њеним духом и силом; када мисле да су богати и обогатили се и да им ништа није потребно, док су у стварности у потреби за свим.’“

„Бог се није променио према Својим верним слугама који чувају своје хаљине неокаљанима. Али многи вичу: ‘Мир и сигурност’, док их изненадна пропаст сналази. Ако не буде темељног покајања, ако људи не понизе своја срца исповедањем и не приме истину онакву каква је у Исусу, никада неће ући у небо. Када очишћење буде извршено у нашим редовима, више нећемо спокојно почивати, хвалећи се да смо богати и да смо се обогатили, те да нам ништа није потребно.”

„Ко може истинито рећи: ‘Наше злато је окушано у огњу; наше хаљине су неокаљане од света’? Видела сам како наш Наставник показује на хаљине такозване праведности. Скидајући их, открио је нечистоту испод њих. Затим ми је рекао: ‘Зар не видиш како су надмено прикрили своју нечистоту и трулеж карактера? „Како поста верни град блудница!“ Дом Оца мојега постао је дом трговине, место одакле су се божанско присуство и слава удаљили! Због тога влада слабост, и снаге нема.’“ Testimonies, volume 8, 249, 250.

Адвентизам је био „верни град“ када је 1844. године објављивао Поноћни поклич. До 1863. године, започео је процес одбацивања „темеља“ који су били успостављени кроз службу Вилијама Милера. Када су почели да остављају по страни темељне истине, покривајући их тиме кривотвореним драгуљима и кованицама, градили су нов темељ. Они који су започели, спровели и настављају то дело, у списима Духа пророштва представљени су као „они који су имали велику светлост.“

„Велика светлост“ коју су некада имали била је у Милеровом сну представљена драгуљима у ковчежићу, које је Милер поставио на сто у средини своје собе, а који су сијали јаче од „сунца“. У управо наведеном одломку сестра Вајт поистовећује „оне који су имали велику светлост“, али који су „изабрали своје путеве“.

Изабрали су нови пут 1863. године. Она каже да је то „опсена која заноси, која овладава умовима када људи који су некада познавали истину, побожност по спољашњем облику замене за њен дух и силу; када мисле да су богати и да су се обогатили и да им ништа није потребно, док су у стварности у потреби за свим.“

Она препознаје Лаодикијско стање, за које су она и њен муж утврдили да је наступило 1856. године. Потом су били стављени на пробу током седам година, али су пали на испиту 1863. године и почели да подижу лажни темељ који доноси снажну заблуду из Павлове опомињуће поруке у Солуњанима. Павлова опомена у Солуњанима представља сидро и за покрет на почетку и на завршетку адвентизма, и савршено се подудара с Милеровим сном, који се односи и на почетак и на завршетак адвентизма. Његов сан показује да ће, када дело

обнављања изворних драгуља истине буде довршено, те истине сијати десет пута јаче него што су сијале када су први пут засјале у Поноћном поклику на почетку адвентизма. Како то да Милерово разумевање сада сија ишта јаче него онда када је први пут препознао истину?

Постоји неколико истина представљених на две свете карте из другог поглавља Авакума. Те истине су у Милеровом сну биле представљене као драгуљи који ће коначно бити обновљени у последњим данима, непосредно пре Поноћног поклича. Лажни драгуљи који се у Милеровом сну износе кроз прозор представљају и лажне доктрине које су унете у адвентизам да би се створила лажна основа, а такође и да би се сакрила права основа; али они такође представљају и оне који одбијају да се одрекну лажних доктрина које сачињавају лажну основу. „Свакодневна“ је била сидро оквира истине Вилијама Милера који је успоставио првобитну основу, а у последњим данима „свакодневна“ симболизује не само паганизам, како је Милер исправно утврдио, него је и симбол побуне која је произвела лажну основу.

Библија, Дух пророштва и историја — сви сведоче да је вапај о часу суда од 1798. до 1844. године био објављивање поруке коју је открио и изнео Вилијам Милер. Зато се тај покрет назива милеритски покрет. Логично, одбацити тај покрет значи одбацити светлост која је произашла 1798. године, коју је Данило означио као умножавање знања.

Исаија говори о пијаницама Јефремовим, и те пијанице поистовећује с људима подсмешљивим који владају народом у Јерусалиму. Исаија показује да они нису пијани од дословног вина, него су пијани од духовног вина. Духовно вино у Библији, зависно од контекста, означава или истиниту или лажну науку. Пијанице Јефремове опијене су лажном науком, која је вино Вавилона, како је представљено блудницом из Тира у седамнаестом поглављу Откривења и Валтазаром у његовој последњој ноћи гозбе.

Исаија је указао на последице духовног пијанства које долази на људе подсмешљивце који владају народом Јерусалима.

Застаните и чудите се; вичите и вапите: пијани су, али не од вина; посрћу, али не од силнога пића. Јер је Господ излио на вас дух дубока сна, и затворио ваше очи; пророке и ваше поглаваре, видеоце, покрио је. И сва вам је визија постала као ријечи запечаћене књиге, коју дају некеме ученом, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Не могу, јер је запечаћена. И књига се даје ономе који није учен, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Нисам учен. Зато Господ рече: Пошто ми се овај народ приближава својим устима и својим ме часте уснама, а срце своје удаљише далеко од мене, и страх којим ме се боје научен је по заповијести људској, зато, ево, ја ћу опет учинити чудесно дјело међу овим народом, чудесно дјело и чудо; јер ће пропасти мудрост његових мудраца, и разум његових разумних сакриће се. Тешко онима који дубоко крију своју намјеру од Господа, и чија су дјела у тами, па говоре: Ко нас види? и ко нас зна? Заиста, ваше извртање ствари сматраће се као грнчарска глина; јер хоће ли дјело рећи ономе који га је начинио: Није ме начинио? или ће створена ствар рећи ономе који ју је обликовао: Није имао разума? Исаија 29:9–16.

Сестра Вајт наводи ове стихове, а затим додаје:

„Свака реч од овога испуниће се. Има оних који не понижавају своја срца пред Богом и који неће да ходе право. Они прикривају своје истинске намере и одржавају заједницу са палим анђелом, који љуби и чини лаж. Непријатељ полаже свој дух на људе којима може да се послужи да преваре оне који су делимично у тами. Неки бивају прожети тамом која влада и истину одбацују ради заблуде. Дошао је дан на који је пророчанство указало. Исус Христос није схваћен. Исус Христос је њима бајка. У овом раздобљу историје земље многи поступају као пијани људи. „Станите и чудите се; вичите и запознајте; пијани су, али не од вина; посрћу, али не од силнога пића. Јер је Господ излио на вас дух дубока сна и затворио ваше очи. Пророке и ваше главаре, видиоце, покрио је.“ Духовно пијанство обузело је многе који мисле да су народ који ће бити узвишен. Њихова верска вера управо је онаква каквом је представљена у овом Писму. Под његовим утицајем, они не могу да ходе право. Они на свом путу поступања праве криве стазе. Један па други, тетуралу се тамо-амо. Господ их посматра с великим сажаљењем. Пут истине нису познали. Они су лукави смутљивци, а они који су могли и требало да помогну, због јасног духовног вида, и сами су преварени и подупиру зло дело.

„Збивања ових последњих дана ускоро ће постати одлучујућа. Када се ове спиритистичке обмане открију као оно што заиста јесу, — тајна деловања злих духова, — они који су у њима имали удела постаће као људи који су изгубили разум.

„Зато Господ говори: Пошто ми се овај народ приближава својим устима и уснама ме поштује, а срце своје удаљио је далеко од мене, и страх њихов према мени научен је по заповести људској, зато, ево, ја ћу и даље чинити чудесно дело међу овим народом, чудесно дело и диво; јер ће мудрост мудрих његових пропасти, и разум разборитих његових сакриће се. Тешко онима који дубоко крију своју намеру од Господа, и дела су им у тами, па говоре: ко нас види, и ко нас зна? Заиста, ваше извртање ствари наглавачке сматраће се као грнчарска глина; јер хоће ли дело рећи ономе који га је начинио: Није ме начинио? или ће саздано рећи ономе који га је саздао: Није имао разума?“

„Показано ми је да смо у свом искуству били и да јесмо суочени управо са оваквим стањем ствари. Људи који су имали велику светлост и дивне предности прихватили су реч вођа који себе сматрају мудрима, који су били веома повлашћени и благословени од Господа, али који су се сами истргли из Божјих руку и стали у редове непријатеља. Свет треба да буде преплављен привидно уверљивим заблудама. Један људски ум, прихватајући ове заблуде, деловаће на друге људске умове, који су драгоцене доказе Божје истине претварали у лаж. Ове људе превариће пали анђели, када је требало да стоје као верни чувари, бдијући над душама, као они који морају дати одговор. Они су положили оружје свога ратовања и послушали заводљиве духове. Они поништавају Божји савет и одбацују Његова упозорења и укор, и отворено су на Сотониној страни, слушајући заводљиве духове и науке демона.“

„Духовно пијанство сада је обузело људе који не би смели да посрћу као људи под дејством жестоког пића. Злочини и безакоња, превара, обмана и неправедно поступање

испуњавају свет, у складу са учењем вође који се побунио у небеским дворovima.

„Istorija treba da se ponovi. Mogla bih tačno da navedem šta će biti u bliskoj budućnosti, ali vreme još nije došlo. Obličja mrtvih će se pojaviti, posredstvom lukavog Sataninog sredstva, i mnogi će se povezati sa onim koji ljubi i čini laž. Upozoravam naš narod da će upravo među nama neki otpasti od vere i prionuti uz zavodljive duhove i nauke demonske, te će se zbog njih o istini zlo govoriti.“ Battle Creek Letters, 123–125.

Сви пророци, укључујући Исаију и сестру Вајт, указују на последње дане. У тим данима вође адвентизма „несумњиво су на Сотониној страни, пазећи на заводљиве духове и науке ђаволске.“ Сестра Вајт износи једно пророчанство када каже: „Када се ове спиритистичке обмане покажу онаквима какве заиста јесу,—тајним деловањем злих духова,—они који су у њима узели учешћа постаће као људи који су изгубили разум.“ Руководство адвентизма постаће као људи који су изгубили разум, у оној тачки историје последњих дана када се њихово пијанство открије као „тајно деловање злих духова.“

Постоји откривање дела подругљивих људи који у последње дане владају народом у Јерусалиму. То откривање било је приказано у Милеровом сну, када се Милер помолио и потом се отворила врата. То се збива непосредно пре него што је за тренутак склопио очи, означавајући сам крај процеса запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде. Отварање врата означава промену раздобља, и у том тренутку лаодикијски покрет трећег анђела прелази у филаделфијски покрет трећег анђела.

У одломку у Исаији дат је сажетак злог дела пијаница Јефремових, који су људи који је „требало да стоје као верни чувари“. Тај сажетак изражен је овако: „Заиста ће се ваше извртање ствари наопако сматрати као грнчарска глина; јер хоће ли дело рећи о ономе који га је начинио: Није ме начинио? или ће уобличена ствар рећи о ономе који ју је уобличио: Није имао разумевања?“

Milerovo poistovećivanje „svagdašnje službe“ ili sa religijom paganizma ili sa paganskim Rimom, u krajnjoj liniji predstavlja simbol Sotone, jer su i Sotona i paganski Rim prikazani kao aždaja.

„Тако, док аждаја, првенствено, представља Сотону, она је, у другоразредном смислу, симбол паганског Рима.“ Велика борба, 439.

Говорећи о људима који у последњим данима владају Јерусалимом, сестра Вајт каже: „Неки бивају прожети тамом која преовладава, и одлажу истину ради заблуде. Дође дан на који је пророштво указало. Исуса Христа не разумеју. Исус Христос је за њих бајка.“ Године 1901, један вођа адвентизма из Немачке почео је да уводи лажно гледиште отпалог протестантизма о „свакодневној“ у књизи пророка Данила. То гледиште поистовећује „свакодневну“ са Христовом службом у светилишту, или са неком варијантом те мисли. Кажем неком варијантом, јер су у историји која је уследила после 1901. постојали различити нагласци стављани на ту неистину, али та лажна гледишта увек испољавају закључак да „свакодневна“ представља неку врсту Христовог дела.

Драгуљ који је била доктрина о „свагдашњој“, коју је Милер поистовећивао са сатонским симболом, у адвентизму последњих дана јесте симбол Христа. Када је 1901. године то било уведено, веома мало њих је прихватало гледиште да је „свагдашња“ симбол Христа, а не симбол Сотоне, али до тридесетих година XX века драгуљ доктрине о „свагдашњој“, који је Милер ископао из жиле истине пронађене у 2. Солуњанима, друго поглавље, био је одбачен, као што је 1863. било одбачено „седам времена“ из 3. Мојсијеве двадесет шест. Негде у историји од 1863. до тридесетих година XX века адвентизам је променио вође, а да то није препознао.

„Браћо, видим вашу опасност, и поново питам: чините ли ви који грешите икакав напор да исправите зло? Душе могу посртати на своме путу, ходећи у тами, зато што нисте поравнали стазе ногама својим. Ако се налазите на положајима поверења, тим усрдније вам се обраћам, ради добра сопствених душа и ради добра оних који на вас гледају као на вође: покајте се пред Богом за сваку учињену грешку и признајте своју заблуду.

„Ако се препуштате тврдокорности срца и услед гордости и самоправедности не признајете своје грешке, бићете препуштени Сотониним искушењима. Ако се, када вам Господ открије ваше заблуде, не покајете нити их признате, Његово провиђење ће вас изнова и изнова враћати на исто тле. Бићете остављени да чините грешке сличне природе, и даље ћете оскудевати у мудрости, и грех ћете називати правдом, а правду грехом. Мноштво обмана које ће преовладавати у овим последњим данима окружиће вас, и ви ћете променити вође, а нећете ни знати да сте то учинили.” Review and Herald, December 16, 1890.

Подсмешљиви људи који владају над народом Јерусалима, који су људи „на поверљивим положајима“, „називаће грех правдом, а правду грехом“, и „Ваше извртање ствари наопако заиста ће се сматрати као грнчарска глина; јер хоће ли дело рећи о ономе који га је начинио: Није ме начинио? или ће обликовано рећи о ономе који га је обликовао: Није имао разума?“ У напредујућој побуни током четири генерације адвентизма, они који су на поверљивим положајима мењају вође, а да то и не знају. Они то не знају, јер су поступно и доследно одбацивали доказе о својим заблудама. У тој напредујућој побуни „мудрост њихових мудраца пропастиће, и разум њихових разумних људи сакриће се.“

Они ће изврнути ствари наглавачке, и грех називати правдом, а правду грехом. Симбол те побуне јесте учење о „свакодневној“, које је за Милера било сатански симбол, а које данашњи адвентизам поистовећује са симболом Христа. Оно што је некада било сидро које је утврђивало оквир пророчких примена Вилијама Милера, сада је постало симбол пијанства подсмешљивих људи који владају над народом Јерусалима. Симболика повезана са „свакодневном“ у књизи пророка Данила сијала је јарко као сунце када је била препозната у Милеровом ковчежићу на почетку адвентизма, али у последњим данима та истина сија десет пута јаче, јер је број десет симбол пробе, а за древни Израил десета проба била је последња проба.

Савремени фарисеји су „приписали“ „дела Христова“ „сатанским силама“, поистовећујући паганизам са „светом силом Божјом“.

„Фарисеји су сагрешили против Светога Духа. Свој дар говора употребили су да вређају Откупитеља света, и анђео записничар забележио је њихове речи у књигама небеским. Свету силу Божју, показану у Христовим делима, приписивали су сатанским силама. Нису могли да порекну Његова чудесна дела, нити да их припишу природним узроцима, па су говорили: ‘То су ђаволска дела.’ У своме неверовању говорили су о Сину Божјем као о обичном човеку. Дела исцељења учињена пред њима, дела која ниједан човек није учинио нити је могао учинити, била су пројава силе Божје, али су Христа оптуживали да је у савезу с паклом. Тврдоглави, мрзовољни, гвозденога срца, одлучили су да затворе очи пред сваким доказом, и тако су починили неопроштиви грех.“ Manuscript Releases, volume 4, 360.

У следећем чланку наставићемо наше разматрање о умножавању знања, које је било откривено у покрету првог анђела.